

kerhed den ærede Indenrigsminister vil kræve overfor en saadan vordende Sparekasse. Man kan ikke stille den Fordring, at en ny Sparekasse skal have Reservefond. Hvor skulde den have den fra? Det er jo først efterhaanden, Sparekassen faar sig en Reservefond. Til at begynde med kan der altsaa kun kræves Garanti. Nu ved jeg, at Sparekasseinspektøren, som naturligvis i mange Tilfælde, antager jeg, handler paa Indenrigsministeriets Vegne, er tilbøjelig til at sige, at man maa have en saa og saa stor Sikkerhed, og saa at forlange, at de Folk, der vil begynde en Sparekasse, skal møde med solidarisk Ansvar for en vis Kapital. Jeg vil derom sige, at af de forskellige Slags Ansvar, man kan bære, er der neppe noget saa uhyggeligt som solidarisk Ansvar. Der er ganske vist i Loven givet Anvisning paa, at den, der bliver taget ud af Flokken og skal svare til Gælden, faar Regres til de andre; men det er der ingen, der har Lyst til. Naar saadan en hjemlig Kreds skal staa med solidarisk Ansvar, og en enkelt kan blive grebet mod Regres til de andre, trækker alle velhavende Folk sig tilbage. Kræves der solidarisk Ansvar, gør man det mest mulige for at forhindre, at der bliver en Sparekasse i et saadant Sogn. Man faar de velhavende til at sige Nej, og saa faar man kun dem, der kun ejer lidt, til at være Garanter. Jeg mener derfor, vi trænger til en Bestemmelse om, hvor meget Garantisummen skal udgøre. Jeg ved, at Sparekasseinspektøren har stillet Krav om 10 pCt. af det formodede Indskud, der kunde komme. Det kunde godt sættes højere op. Jeg tror, der ingen Fare var ved at gaa maaske endog til det dobbelte. Men jeg tror, at hvis Sparekasseinspektøren sammen med Indenrigsministeren kan kræve solidarisk Ansvar af de Garanter, der vil bygge en ny Sparekasse, saa faar vi ingen nye Sparekasser. Det kan være, der er nogen, der siger, at der er Sparekasser nok i Forvejen; men der er dog mange Egne i vort Land, hvor der meget godt kunde trænges til en Sparekasse. — Jeg nævner dette i Haabet om, at det eventuelle Udvalg vil tænke paa de nye Sparekasser, der kan blive oprettede ude omkring i Landet.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderrup*); Jeg begynder med en Tak for den Velvillie og Forstaaelse, hvormed Lovforslaget i Almindelighed er blevet mødt. I og for sig forundrer det mig ikke; jeg

havde ventet det, for det er jo ikke mindst dette Ting, der har ønsket, at den Kommission skulde nedsættes, hvis Arbejde danner Grundlaget for de to Lovforslag, der staar paa Dagsordenen, og af hvilke jeg skal indskrænke mig til at tale om det, der omhandler Spare- og Laanekasser. Det er da ogsaa saa, at med Undtagelse af et enkelt Punkt er der i Kommissionen ret stor Enstemmighed med Hensyn til de Forslag, der stilles, om end der enten gennem Mindretalsforslag eller gennem Ønsker udtrykte i Betænkningen viser sig at have været noget forskellige Meninger ogsaa om de Spørgsmaal, der vedrører Spare- og Laanekasserne.

Det Punkt, hvor der i Kommissionen har været størst Uenighed, saa vidt jeg kan skønne, og som under Forhandlingen i Onsdags her i Tinget har været Genstand for Omtale af samtlige Medlemmer, der havde Ordet, er Forslaget om Oprettelse af et Bank- og Sparekasseraad. Om dette Punkt skal jeg først gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) var saa elskværdig at gaa ud fra, at det var „den højtærede Indenrigsminister, der havde været den største Diplomat“ med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der — jeg rammer vistnok det ærede Medlems Tankegang, naar jeg bruger det Udtryk: skulde have Bank- og Sparekasseraadet at trækkes med. Jeg maatte maaske i Tilknytning til, hvad det ærede Medlem dér var saa elskværdig at sige, gøre opmærksom paa, at om end det er rigtigt, at Bestemmelsen om dette Raad fra Kommissionens Side var foreslaaet optaget i Loven om Sparekasser, saa tager jeg dog sikkert ikke fejl i, at det ikke er Hensynet til Sparekasserne som saadanne, der har været det afgørende for dette Flertal, men meget mere Forholdet imellem Bankerne og Sparekasserne. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) har allerede i Onsdags gjort opmærksom paa de Udtalelser, der er fremsatte af et Mindretal i Kommissionsbetænkningen, Side 45, og jeg skal ikke paa ny oplæse, hvad det ærede Medlem læste op, og som altsaa nu findes i Rigsdagstidenden. Jeg gør blot opmærksom paa, at det fremgaar af den Mindretalsudtalelse, det ærede Medlem henviste til, og som jeg ogsaa kan henvise til, at den udtrykkelig siger, at hvis Tanken om gennem et saadant Raad at faa tilvejebragt et Organ, der kan gribe regulerende ind overfor fremkommende Tilbøjeligheder hos visse Pengeinstitutter til gennem en uanturlig høj Indlaansrente at skaffe sig Virke-